

(א) לקמן קט; (ב) נעיל
עמ"ל, א (ע"ב), ד) ז"ל
ששכר, (ט) ז"ל (שורה
1) ז"ל לשכור,

תורה אור השלם
1 והארץ לא תפטר
לצמחת בי לי הארץ כי
גרים ותושבים אתם
עמדי: וקרא בה כג

השוכר את האומנין פרק ששי בבא מציעא

ע"ט.

עין משפט
גר מצוה

בד א ב מ"י פ"ה מהל'
שכירות ה"ל ועי'
בהשגות ובמ"מ סמג עשין
פטו טוש"ע ח"מ סי' שז
סעף א:
בד א מ"י שם הלכה ז
בהשגות
ובמגד משנה טוש"ע שם
סעף ב:
בד ד מ"י שם טוש"ע שם
סעף א:
בז ה ו מ"י שם טור
ושו"ע שם סעף ב:
בח ז מ"י פ"ה מהל'
שמיטה ויובל הלכה ג
ז סמג לארין ערה:
בחז ח מ"י פ"ה מהל'
שכירות הלכה ג
סמג עשין פטו טוש"ע ח"מ
סי' שז סעף ד:
ז ט מ"י שם טוש"ע סעף
ב:
ז

לרכוש שאני. שמה תפול תחמיו בגשר או שתשליכנו צלחת הפחמים:
ואין לו עליו. אין לשוכר על המשכיר: **אלא תרעומת**. שהשכיר לו
חמור כחובה: **דשניה למיגר**. מוצא חמור אחר כאן לשכור: **אם**
יש צדמים. של נצילה: **ליקח**. זו חמור כל שהוא: **יקח**. וישלים

אילו עד הכא בעית למיתי לאו אנרא בעית למיתב. תימה
דהשתא מיהא דלאו עד הכא צעי למיתי למה יתן לו שכר
וי"ל דהא דקאמר לעולם דלא שכיח לאגורי היינו לפי אותן דמים
(שהשכיר מזה אצל צדפי פורתא ימנא) להשכיר והרי נהנה צדפה שצא

דרכו דהא שיעבד לו חמור זה ותנן
במתניתין (מתה חייב להעמיד לו חמור
אחר. ומשני בשאין צדמיה ליקח:
ופרכינן ואם יש צדמיה לשכור. ימכור
שוכר זה את הנצילה באשר הוא שם
וישכור חמור לעצמו דהא שיעבד לו
חמור זה ותנן במתני' מתה חייב
להעמיד לו חמור אחר: לא מפליגין
קרנא. וכי תנן במתני' חייב להעמיד
לו חמור [אחר] היכא דמתה צדמיה
בצית הצעלים דמוסיף ולוקח חמור
ולא כליא קרנא אצל למוכרה ולהוציא
הדמים לשכור אחרת לא: **יש האילן**.
מי שמישכן אילן לחצירו כי הני
משכנתא דקורא דכתבי צמטל שנייא
אילין תיפוק ארעא דא בלא כסף לעיל
(ד' ס'): **שניהם אסורין** נו. לצקת
עלים ולשרוף דאי שריף ליה ליה
כליא קרנא דמלוה ואי שריף ליה מלוה
כליא קרנא דלוה: **הדרא ארעא**.
דשה זו שכן לוקמין צדמי העלים
ושמא יפגע יובל בתוך שני המשכונא
וקא כליא קרנא דלוה: **שאינה חוזרת**
ציונא. אלא ימתין עד ששים ותחזור
לו: **והארץ לא תפטר לנאמיו**. כאן
פירש לך טעמו של מלות יובל. אלמא
אין היובל מוציא אלא קרקע שאם
לא היתה מנות יובל היתה נלממת:
ה"ג אלא הכא במאי עסקינן בזמן
שאין היובל נוהג. דלא כליא קרנא:
ניצולתיה לציב. אי לא למכילא קרנא
חייש ל"ל ליקח זו קרקע יצקת
המלוה את העלים וישפרס: **זימנין**
דשלמו ליה ימי משכנתא. שנים שהיה
האילן ממושכן לו יכלו לפני היובל
ארבע או חמש שנים ואותן שנים
יאכל ליה את הפירות קודם שמשו
לצעלים ולעולם מכלינן קרנא: **אם**
נתן. את השכר ואפילו כולו: לא יעול.
כדמפרש לקמן^א דהמוצע ידו על
התחמנה: **אם נתן לא יעול**. במתיה.
והלא טענת התובע צריא וחזקה
מטענת הנדבע דאמר ליה הו' לי היתא
ספינתא גופא דהא אמרת לי ספינה
זו ואנא מיינתא כאן חמרא ואוליך
למקום שהתנית דהא אנא יין סתם
אמרי וכיון דבעל היין יכול להשלים
תנאו חייב הספן להעמיד לו ספינה:
ינמא

דברי ר"ש בן אלעזר שהיה ר"ש בן אלעזר
אומר אם בדרך הילוכה ניטלה אומר לו הרי
שלך לפניך ואם לא חייב להעמיד לו חמור
ומי מצית מוקמת לה כר"ש בן אלעזר והא
קתני רישא השוכר את החמור והבריקה או
שגשתמתה אומר לו הרי שלך לפניך ואילו
ר"ש בן אלעזר אמר השוכר את החמור
"לרכוב עליה והבריקה או שגשתמתה חייב
להעמיד לו חמור אמר רבה בר רב הונא
לרכוב עליה שאני אמר רב פפא יוכלי וזוכית
בלרכוב עליה דמי אמר רבה בר רב הונא
אמר רב השוכר את החמור לרכוב עליה
ומתה לו בחצי הדרך נותן לו שכרו של חצי
הדרך ואין לו עליו אלא תרעומת היכי דמי
אי דשכיח לאגורי תרעומת מאי עבידתיה
אי דלא שכיח לאגורי אנרא בעי למיתב ליה
לעולם דלא שכיח לאגורי ומשום דאמר ליה
אילו בעית למיתי עד הכא לאו אנרא בעית
למיתב היכי דמי אי דא"ל חמור סתם ה"א
חייב להעמיד לו חמור אחר אי דא"ל חמור
זה ה"א יש בדמיה ליקח יקח לא צריכא
בשאין בדמיה ליקח אם יש בדמיה לשכור
ישכור רב למעמיה דאמר רב לא מכלינן
קרנא דאתמר השוכר את החמור ומתה לו
בחצי הדרך אמר רב אם יש בדמיה ליקח
יקח לשכור אל ישכור ושמואל אמר יאף
לשכור ישכור במאי קמיפלגי רב סבר לא
מכלינן קרנא ושמואל סבר מכלינן קרנא
מיתבי^ב יבש האילן או נקציץ שניהם אסורין
בו כיצד יעשה ילקח בו קרקע והוא אוכל
פירות והא הכא כיון דכי מטי יובל קא הדרא
ארעא למרה וקא כליא קרנא הכא במאי
עסקינן דזבין ליה לשיתין שנין דאמר רב
חסדא אמר רב קמינא מונין למוכר שדהו
לששים שנה ישאינה חוזרת ביובל שנאמר
והארץ לא תמכר לצמיתות מי שאין שם
יובל נצמחת יש שם יובל אינה נצמחת סוף
זו שאע"פ שאין שם יובל אינה נצמחת סוף
סוף לכי ממו שיתין שנין קא הדרא ארעא
למרה וקא כליא קרנא אלא הכא במאי
עסקינן בזמן שאין היובל נוהג ה"ג מסתברא
דאי סלקא דעתך בזמן שהיובל נוהג ומכלינן
קרנא נצלחיה לציבי ונשקליה אי משום הא

עד כאן לכך נותן לו חצי שכרו ואין
לריך לפחות המשכיר משכרו מה שזה
נותן עתה יתור מעט מכלאן ואליך
כיון דהוא אנוס א"כ כגון שיכול למכור
סחורתו במקום שמת החמור וירוח
זה יש סחריס הרבה שאין מציאין
סחורתן אלא עד כאן לכך יתן חצי
שכרו: **ואם יש בדמיה לשכור**
ישכור רב למעמיה. ה"מ לשנויי
דאין צדמיה לשכור אלא רוב פעמים
יש צדמיה לשכור והאמת משני ליה
והא דאמר צדפי פורתא ימנא (לקמן
דף ק.א.) אי דאמר בית זה ונפל אודא
לה ולא אמר אם יש צדמיה לרז
ליקח יקח ולשמואל אפילו לשכור
ישכור דהתם אין הנית עומד לימכר
אלא להסיף עליו ולחזור ולצמו
כצמחילה וכיון דא"ל בית זה ונפל
אין למוכרו וגם לא קבל עליו להסיף
יציאה בצנין בית זה אלא בית זה כמו
שהוא השכיר לו לדור זו כל זמן שיכול
וכי נפל אודא אצל חמור שמת אין
עומד אלא למכרו צדמים ולכך יש
צדמיה ליקח יקח לשכור יכור:
והא הכא דבי מטי יובל. ולצריכתא
גופא ח"ש אע"ג דהשתא נמי
דליקח הקרקע קרי כליא קרנא
מ"מ נפקא מינה ללוה ללא לילל
לציבי דומיין דשלמי ימי משכנתא
מקמי דלימטיה יובל או איתרמי ליה
זווי ופריק ואכיל תרתי או תלת שנין
קמי יובל אצל לרז דאמר לא מכליא
ליה קרנא קשה ליה דמ"מ כליא
קרנא כיון שלצדפי לא תשאר הקרקע
ציד הלוה: **במוכר שדהו אם**
שנה. קס"ד כיון דלומן ארוך כי
מכר לו לא חשיב כליא קרנא:
אילימא ביין סתם וספינה זו
אם נתן אמאי לא יטול
אימא ליה הב אי ספינתך ואנא מיינתא
חמרא. לא מיבעיא אם לא נתן שלא
יתן כדקתני אלא אפילו אם נתן כבר
יחזור ויטול כיון שזה יכול להציא ספינה
יין והמשכיר אינו יכול להציא ספינה
זו שהתנה ולא דמי להא דאמר לעיל
אילו עד הכא צעית למיתי כו' דהתם
מהני ליה שיכול צקל^א להשכיר מכלאן
עד מקום שירצה או למכור שם
סחורה כדפרישית לעיל אצל הכא לא
שייך למימר הכי שהיין נטבע ומה
ימכור אצל אין לפרש דהכי פריך
אמאי לא יטול שכר חצי הדרך שלא
הלך עדיין אצל שכר חצי הדרך שכר
הלך ניחא ליה שלא יטול דא"כ הא
דקתני אם לא נתן לא יתן דמשמע
שלא יתן כלל אפילו שכר חצי
הדרך ה"ל לאקשווי אמאי לא יתן כלל:

אלא בספינה סתם ויין זה אם לא נתן אמאי לא יתן אמאי לא יטול
יטול אלא אפילו לא נתן יש לו לתת כל השכירות שהרי קנה המשכיר כל השכירות צמיתת השוכר את הספינה כיון שמומן
המשכיר לקיים תנאו או אפילו בלא משכרה כיון שמשכיר יכול לקיים תנאו ושוכר אינו יכול לקיים א"כ מולו גרם והיו כחומר זו ויתן
לו מחצי הדרך שלא הלך כפועל בטל וקשה דאמאי יתן לו כלל מחצי הדרך שלא הלך אפילו כפועל בטל כיון שאירעו אונס הא
אמרינן לעיל (דף ע"ו.) היכא דהשוכר אנוס דאתא מיטרא דא"ל להשקותה דהוי פסידא דפועלים ומשמע לעיל דכל אונס שאירע לצדפה"ב
שלא היה לו לידע יותר מן הפועלים הוי פסידא דפועלים והכא נמי על כרחך פריך שיתן אפילו שכר חצי הדרך שלא הלך מדיחא
ליה הא דקתני אם נתן לא יטול דמשמע אם נתן כל שכרו לא יטול כלל ותיכף ריב"ן דלעיל שהפועלים לא אצדו כלום רק שנתבטלו
אין נותן להם כלום אצל הכא שהמשכיר הפסיד ספינתו כפועל בטל מיהא אית ליה כיון שמומן לקיים תנאו:

נא א מיי פ"ה מהל' שפירו הלכה ג סגג עשין פט טושי"ע ח"מ ק"י שא סעף ג: נב ב מיי"ש טושי"ע שם סעף ד: נג ג מיי"ש טושי"ע שם סעף ה: נד ד ה ו ז מיי"ש טושי"ע הלכה ד וע"י בהגרי"ג ונמ"מ טושי"ע שם סעף ו: נה ה ט י ב מיי"ש טושי"ע הלכה ח סגג טושי"ע ח"מ ק"י שם סעף ג: נו ל מיי"ש טושי"ע הלכה ה טושי"ע שם סעף א: נז מ ג מיי"ש טושי"ע שם סעף ב:

אי אתה מוצא א"א בין זה ובפינה זו. דהמוחזק יאמר לחזירו לית לך גבאי ולא מידי דקיים תנאך וא"ת דמ"מ אס נתן כל השכירות אמאי לא יכול השוכר שטר דחזי הדרך שלא הלך וכי נשכיל שמשכיר מוחזק ירויח ועוד דשכירות אינה משתלמת אלא לצסוף ולננה יפסיד השוכר שטר חזי הדרך שלא הלך וי"ל כיון שנתן לו שכרו נתראה שיהא שלו לאלתר אע"ג דאינה משתלמת אלא לצסוף לדעת כן נותנו שיהא שלו לאלתר אס לא ישרר צו וריצ"ס פ"י הא דפרקי' בצפינה סתם ויין זה אס לא נתן אמאי לא יתן לא פריך אלא אמאי לא יתן שכר חזי הדרך שכבר הלך אצל שכר חזי הדרך שלא הלך פשיטא שלא אס נתן לא יטול דמשמע דלא יטול כלל אפילו שכר חזי הדרך שלא הלך לא קשה ליה דכיון שהוא מוחזק ומוזמן לקיים תנאו ינחא ליה שלא יחזיר כלל ומשני ציין זה וספינה זו דמאן דתפיס לא מפיקין מיניה דהמוחזק יאמר לחזירו כיון שאיך יכול לקיים תנאך מולך גרס המוילא מחזירו עליו הרמיה: א אצל ספינה סתם ויין סתם חולקין בהא מספקא ליה לריצ"ס אס חולקין שכר חזי הדרך שהלך דוקא ונתן רביעית או חולקין כל השכירות ויתן שכר הדרך כיון שכבר הלך ועדיין מוזמן לקיים תנאו: **בן ליה אגרא בעי צמיתב צ"ה.** לא דוקא כוליה אלא כלומר כפועל צטל:

דפרקיה צמועניה בגויה. פ"י צקונטרס שהוסף המשא צחזי הדרך וקשה דהוה ליה למימר פריך לה כיון שממקום אחר היה פורק לספינה ועוד דקאמר ושינוי דעתא מה מפסיד דכל שכן טוב לו שמרויח יותר ור"ח פירש דפרקיה לטועניה שמוכר סחורה שצפיהנה לאחר היינו שינוי דעת כי שמה זה אדם הקונה הוא אדם קשה

א"י אתה מוצא א"א בין זה ובפינה זו. דהמוחזק יאמר לחזירו לית לך גבאי ולא מידי דקיים תנאך וא"ת דמ"מ אס נתן כל השכירות אמאי לא יכול השוכר שטר דחזי הדרך שלא הלך וכי נשכיל שמשכיר מוחזק ירויח ועוד דשכירות אינה משתלמת אלא לצסוף ולננה יפסיד השוכר שטר חזי הדרך שלא הלך וי"ל כיון שנתן לו שכרו נתראה שיהא שלו לאלתר אע"ג דאינה משתלמת אלא לצסוף לדעת כן נותנו שיהא שלו לאלתר אס לא ישרר צו וריצ"ס פ"י הא דפרקי' בצפינה סתם ויין זה אס לא נתן אמאי לא יתן לא פריך אלא אמאי לא יתן שכר חזי הדרך שכבר הלך אצל שכר חזי הדרך שלא הלך פשיטא שלא אס נתן לא יטול דמשמע דלא יטול כלל אפילו שכר חזי הדרך שלא הלך לא קשה ליה דכיון שהוא מוחזק ומוזמן לקיים תנאו ינחא ליה שלא יחזיר כלל ומשני ציין זה וספינה זו דמאן דתפיס לא מפיקין מיניה דהמוחזק יאמר לחזירו כיון שאיך יכול לקיים תנאך מולך גרס המוילא מחזירו עליו הרמיה: א אצל ספינה סתם ויין סתם חולקין בהא מספקא ליה לריצ"ס אס חולקין שכר חזי הדרך שהלך דוקא ונתן רביעית או חולקין כל השכירות ויתן שכר הדרך כיון שכבר הלך ועדיין מוזמן לקיים תנאו: **בן ליה אגרא בעי צמיתב צ"ה.** לא דוקא כוליה אלא כלומר כפועל צטל:

דפרקיה צמועניה בגויה. פ"י צקונטרס שהוסף המשא צחזי הדרך וקשה דהוה ליה למימר פריך לה כיון שממקום אחר היה פורק לספינה ועוד דקאמר ושינוי דעתא מה מפסיד דכל שכן טוב לו שמרויח יותר ור"ח פירש דפרקיה לטועניה שמוכר סחורה שצפיהנה לאחר היינו שינוי דעת כי שמה זה אדם הקונה הוא אדם קשה

אי אתה מוצא א"א בין זה ובפינה זו. דהמוחזק יאמר לחזירו לית לך גבאי ולא מידי דקיים תנאך וא"ת דמ"מ אס נתן כל השכירות אמאי לא יכול השוכר שטר דחזי הדרך שלא הלך וכי נשכיל שמשכיר מוחזק ירויח ועוד דשכירות אינה משתלמת אלא לצסוף ולננה יפסיד השוכר שטר חזי הדרך שלא הלך וי"ל כיון שנתן לו שכרו נתראה שיהא שלו לאלתר אע"ג דאינה משתלמת אלא לצסוף לדעת כן נותנו שיהא שלו לאלתר אס לא ישרר צו וריצ"ס פ"י הא דפרקי' בצפינה סתם ויין זה אס לא נתן אמאי לא יתן לא פריך אלא אמאי לא יתן שכר חזי הדרך שכבר הלך אצל שכר חזי הדרך שלא הלך פשיטא שלא אס נתן לא יטול דמשמע דלא יטול כלל אפילו שכר חזי הדרך שלא הלך לא קשה ליה דכיון שהוא מוחזק ומוזמן לקיים תנאו ינחא ליה שלא יחזיר כלל ומשני ציין זה וספינה זו דמאן דתפיס לא מפיקין מיניה דהמוחזק יאמר לחזירו כיון שאיך יכול לקיים תנאך מולך גרס המוילא מחזירו עליו הרמיה: א אצל ספינה סתם ויין סתם חולקין בהא מספקא ליה לריצ"ס אס חולקין שכר חזי הדרך שהלך דוקא ונתן רביעית או חולקין כל השכירות ויתן שכר הדרך כיון שכבר הלך ועדיין מוזמן לקיים תנאו: **בן ליה אגרא בעי צמיתב צ"ה.** לא דוקא כוליה אלא כלומר כפועל צטל:

דפרקיה צמועניה בגויה. פ"י צקונטרס שהוסף המשא צחזי הדרך וקשה דהוה ליה למימר פריך לה כיון שממקום אחר היה פורק לספינה ועוד דקאמר ושינוי דעתא מה מפסיד דכל שכן טוב לו שמרויח יותר ור"ח פירש דפרקיה לטועניה שמוכר סחורה שצפיהנה לאחר היינו שינוי דעת כי שמה זה אדם הקונה הוא אדם קשה

א ס"א רפסא צלא מ"ו וכן בערוך, ט ע"ז קה. ע"ש, א מללן הוא דיבור חדש. מהר"מ, ד נע"י מוס' ע"ז קה. ד"ה ה"ג ר"ת וכו' האריכו יומך, ט נוע"ע, מוס' שנת ט: ד"ה השתא, ומזונות של אותה הדרך. אפילו הוא מהלך ג' ימים (נ"ז סה). היכי דמי. דשוכר מניח עליו מזונות כל הדרך וזמר אינו מניח אלא יום אחד (שם). אי דשכיח למזבן. בדרך הליכתן מולאין מזונות ליקח כל שעה (שם). מאונא לאונא. ממסע למסע מהלך יום אחד כמו נטל ועבר תלתא אולין דסנהריב (נ"ז שם).

מוסף רש"י

מעוברת דמשמע שהמעוברת כזיבה מן הריקנית: **האי ציניסא.** דג הנמכר בשוק צמסקל: **אגריסא סקנה.** לפי כריסה כזיבה אס כריסה גדול משקלה יותר: **למקא וממכר.** אס ראיית דג שכריסו גדול לא תקנהו צמסקל אלא אס כן יוציא את מעיו: **מתני'**

דאיידי דפרקיה לטועניה בגויה כלומר שהתיר חזילה בתוך הספינה והואיל על די על יד וכן אחרון שהכניס סחורה צמעט מעט דלא רפסא ספינה ותרעומת הוי משום שינוי דעת שלא הורגל עם זה האחר ולא ידע להתנהג לפי דעתו אי נמי לאשלא יתירא שאס ירצה זה צמשא יצטרך לקנות כאן ציוקר חזלים חוקים כי אס היה יודע צציתו היה קונה שם צדמים מועטים וליכא אלא תרעומת דלאו טענה מעלייתא היא שכנגד זה מרויח שנטול שכר יותר מחזילה מחמת גדולה: **בסותו.** ר"ח גרים כסתו כסת שמינח מראשותיו דכסת הוא הקטן וכן הוא הגדול דתתן צמסקת [כלים] (פכ"ח מ"ה) כר שעשאו סדין וכסת שעשאה מטפתת: **מאונא צאונא.** נקט הכי משום דחי שכיה למטרם ולמזבן אפילו צחזי היום אס כן למה מניח חמר מזונות של כל היום ומעיקרא דקאמר אי דשכיח למזבן חמר נמי ליעכב ה"מ למימר שוכר נמי ליעכב לחמר להניח מזונו כלל של אותו היום כיון דשכיח בכל מקום למזבן מדלא קאמר אי דשכיח מאונא לאונא אלא לא חש להאריך כל כך: **אשה בין גדולה ובין קטנה.** צאיש לא רצה לשנות צין קטן צין גדול משום דגברי שכיה שהם גדולים ופשיטא דאדעתא דגדול נמי אגריה ויהליה: **דשתא מניקה אמרת דרבה מעוברת מבעיא.** כן גרסת הספריים ואין נראה לר"ת דאין זה פירכא דזו ואף זו קתני ועוד דאין מתיישב שפיר לפי גרסא זו הא דקאמר ש"מ ציניתא אגב כרסה תקלה וע"כ נראה לו כגירס' שמהא השמא מעוברת אמרת אין מניקה מציעא דאשה מעוברת כזיבה יותר ממניקה עם צנה לפי שהחי נושא את עצמו ומיקל אצל כשהוא צמעי אמו מכזיב ואצריה כזידיס עליה וגם מליאה דם והשתא א"ש הא דקאמר שמע מינה ציניתא אגב כריסה תקלה שאס היה חולה לה לא יכבד כ"כ צין הכל ויש ליישב גרסת הספריים ומכל מקום פריך שפיר דלא שייך כה"ג למתני זו ואף זו כיון דאימיה צכלל מאי דקאמר צסוף כמו גצי מפנין ארבע וחמש קופות (שנת ד' קט): דפרקי' חמש מפנין ארבע מציעא ומשני ארבע וחמש כדאמרי אינשי אצל אי לאו הכי אמרי אינשי לא שייך לשנויי דזו ואף זו קתני כיון דארבע צכלל חמש אלא שמוסיף אה"כ נמי מעוברת שהוא גוף אחד צכלל מניקה שהם שני גופים וקאמר ש"מ ציניתא אגב כריסה תקלה פ"י מדקתני צרישא צין גדולה וצין קטנה וצכלל זה נמי יש צמשמע צין גסה וצין דקה ולמאי אציטריך למתני ואפילו מעוברת דהיינו נמי גסה דגוף אחד הוא אפילו למ"ד עובר לאו ירך אמו הוא לענין לשון צני אדם צמשא וצמתן חשויים הם גוף אחד אלא ודאי שמע מינה גסה דגוף אחד הוא אפילו למ"ד עובר לאו ירך אמו הוא לענין לשון צני היכא

א"י אתה מוצא א"א בין זה ובפינה זו. דהמוחזק יאמר לחזירו לית לך גבאי ולא מידי דקיים תנאך וא"ת דמ"מ אס נתן כל השכירות אמאי לא יכול השוכר שטר דחזי הדרך שלא הלך וכי נשכיל שמשכיר מוחזק ירויח ועוד דשכירות אינה משתלמת אלא לצסוף ולננה יפסיד השוכר שטר חזי הדרך שלא הלך וי"ל כיון שנתן לו שכרו נתראה שיהא שלו לאלתר אע"ג דאינה משתלמת אלא לצסוף לדעת כן נותנו שיהא שלו לאלתר אס לא ישרר צו וריצ"ס פ"י הא דפרקי' בצפינה סתם ויין זה אס לא נתן אמאי לא יתן לא פריך אלא אמאי לא יתן שכר חזי הדרך שכבר הלך אצל שכר חזי הדרך שלא הלך פשיטא שלא אס נתן לא יטול דמשמע דלא יטול כלל אפילו שכר חזי הדרך שלא הלך לא קשה ליה דכיון שהוא מוחזק ומוזמן לקיים תנאו ינחא ליה שלא יחזיר כלל ומשני ציין זה וספינה זו דמאן דתפיס לא מפיקין מיניה דהמוחזק יאמר לחזירו כיון שאיך יכול לקיים תנאך מולך גרס המוילא מחזירו עליו הרמיה: א אצל ספינה סתם ויין סתם חולקין בהא מספקא ליה לריצ"ס אס חולקין שכר חזי הדרך שהלך דוקא ונתן רביעית או חולקין כל השכירות ויתן שכר הדרך כיון שכבר הלך ועדיין מוזמן לקיים תנאו: **בן ליה אגרא בעי צמיתב צ"ה.** לא דוקא כוליה אלא כלומר כפועל צטל:

דפרקיה צמועניה בגויה. פ"י צקונטרס שהוסף המשא צחזי הדרך וקשה דהוה ליה למימר פריך לה כיון שממקום אחר היה פורק לספינה ועוד דקאמר ושינוי דעתא מה מפסיד דכל שכן טוב לו שמרויח יותר ור"ח פירש דפרקיה לטועניה שמוכר סחורה שצפיהנה לאחר היינו שינוי דעת כי שמה זה אדם הקונה הוא אדם קשה

א"י אתה מוצא א"א בין זה ובפינה זו. דהמוחזק יאמר לחזירו לית לך גבאי ולא מידי דקיים תנאך וא"ת דמ"מ אס נתן כל השכירות אמאי לא יכול השוכר שטר דחזי הדרך שלא הלך וכי נשכיל שמשכיר מוחזק ירויח ועוד דשכירות אינה משתלמת אלא לצסוף ולננה יפסיד השוכר שטר חזי הדרך שלא הלך וי"ל כיון שנתן לו שכרו נתראה שיהא שלו לאלתר אע"ג דאינה משתלמת אלא לצסוף לדעת כן נותנו שיהא שלו לאלתר אס לא ישרר צו וריצ"ס פ"י הא דפרקי' בצפינה סתם ויין זה אס לא נתן אמאי לא יתן לא פריך אלא אמאי לא יתן שכר חזי הדרך שכבר הלך אצל שכר חזי הדרך שלא הלך פשיטא שלא אס נתן לא יטול דמשמע דלא יטול כלל אפילו שכר חזי הדרך שלא הלך לא קשה ליה דכיון שהוא מוחזק ומוזמן לקיים תנאו ינחא ליה שלא יחזיר כלל ומשני ציין זה וספינה זו דמאן דתפיס לא מפיקין מיניה דהמוחזק יאמר לחזירו כיון שאיך יכול לקיים תנאך מולך גרס המוילא מחזירו עליו הרמיה: א אצל ספינה סתם ויין סתם חולקין בהא מספקא ליה לריצ"ס אס חולקין שכר חזי הדרך שהלך דוקא ונתן רביעית או חולקין כל השכירות ויתן שכר הדרך כיון שכבר הלך ועדיין מוזמן לקיים תנאו: **בן ליה אגרא בעי צמיתב צ"ה.** לא דוקא כוליה אלא כלומר כפועל צטל:

דפרקיה צמועניה בגויה. פ"י צקונטרס שהוסף המשא צחזי הדרך וקשה דהוה ליה למימר פריך לה כיון שממקום אחר היה פורק לספינה ועוד דקאמר ושינוי דעתא מה מפסיד דכל שכן טוב לו שמרויח יותר ור"ח פירש דפרקיה לטועניה שמוכר סחורה שצפיהנה לאחר היינו שינוי דעת כי שמה זה אדם הקונה הוא אדם קשה